

12. veljače 2013.

Ova priča je za sve volontere i one koji će to postati

Moja priča vezana je za Kolumbiju, točnije, za maleni gradić na sjevernom dijelu Kolumbije, Riohachu. Grad ima oko 200.000 stanovnika, stanovništvo je siromašno i uvjeti za život su teški. Ono što krasi ove ljude je entuzijazam, želja za učenjem i radom, vrlo su druželjubivi, pristojni i jako dobri domaćini. No, da bih ispričala ovu priču moram se vratiti malo unatrag. Projekt Europske unije i Njemačkog Crvenog križa (DRK) ogroman je projekt izgradnje kapaciteta u zemljama Južne Amerike. Kolumbija, Paragvaj i Kostarika tri su države s raznim potrebama. Kolumbijski Crveni križ (Cruz Roja Colombiana) ima potrebu za podučavanjem juniora spasilaca i željni su naučiti neke nove tehnike. Cilj nam je podučiti juniore spasilačkim tehnikama, a istovremeno će nas na tečaju pratiti i njihovi spasioци koji će nastaviti podučavati tinejdžere i u budućnosti. To je prvi dio našeg projekta. Drugi dio projekta obuhvaća edukaciju o spašavanju u urbanim područjima (Urban search and rescue-USAR), vezano za prometne nesreće kojih ovdje ima puno.

Projekt je započeo odabirom volontera, te se nastavio s obukom održanom u Njemačkoj, u Bonnu, gdje su se okupili svi volonteri. Kroz razne radionice tijekom 11 dana naučili smo dosta o zemljama u koje idemo, a posebice o sigurnosti. Bit priče je da smo sami stvorili projekt, na osnovu potreba zemalja, a sada ga i provodimo. Koliko se razlikuju stvari na terenu? Jako puno, i na to smo bili spremni. Jako je važno da ste prilagodljivi na situaciju. Ponekad nas i male stvari iznerviraju kad smo kod kuće. Ovdje tako stvari ne funkcioniraju. Konstantno se mijenjaju planovi, satnica, odgađaju se planovi, kasni se, ali to je ovdje normalno.

Projekt traje od siječnja do lipnja, a u srpnju je evaluacija učinjenog. Održat će se u Hrvatskoj, u Orahovici. Bit će zanimljivo opet vidjeti sve volontere zajedno, pune novih iskustava.

No, vratimo se Riohachi. Nakon leta od 20-ak sati, presjedanja i čekanja na aerodromima, sletjeli smo u Bogotu, glavni grad Kolumbije. Grad ima 7,5 milijuna stanovnika, dugačak je 33 km, a širok 14 km. Leži podno planine, a stanovnici koji žive podno planine žive na 3.000 m nadmorske visine. Ima puno sirotinje, a ako ikad dođete u Bogotu pazite se u prometu. U Kolumbiji je valuta pesos, za 1 euro dobijete otprilike 2.000 pesosa. Kad se novac mijenja obavezno treba imati putovnicu jer je to posebna procedura, a uz to traže i otisak prsta. Uglavnom, vrlo su sigurnosno osviješteni. Ograde su im ogromne, visoke po tri metra, a na vrhu je elektrificirana žica. Za strance nešto nevjerovatno, a Kolumbijcima normalno.

U Bogoti smo dobili višesatni izvještaj o sigurnosti, pokazali su nam sve opasnosti koje vrebaju u zemlji, no, na sreću, ni jedna nije na našem sjevernom dijelu. Upoznali smo cijeli Kolumbijski Crveni križ, od zaštitara do potpredsjednice. Jako su srdačni, druželjubivi, dali smo čak i intervju koji će se vrtjeti na njihovim stranicama.

Zaboravim spomenuti da sam doputovala s njemačkim kolegom iz Wasserwacht. Hannes je instruktor spasilačke službe i zajedno sa mnom će držati tečaj juniorima.

Nakon što smo bili lijepo dočekan i ispraćeni odletjeli smo u naše odredište. Već iz aviona se moglo vidjeti da je ovo skoro pustinsko područje. Za razliku od Bogote gdje je padala kiša i bilo 15 stupnjeva, u Riohachi je 35 stupnjeva i nema oblaka. Ovo je sušni dio godine, ljeto, rekla bih. Takva je situacija do

ožujka-travnja kad počinje kišni period koji traje do listopada. Tada spremaju vodu koja je ovdje dosta veliki problem.

Ponovno lijepi doček. Natasha, direktorica Crvenog križa Riohacha, Jose, naš „focal point“, Elsa, voditeljica našeg tima i Jaana su nas dočekali na aerodromu. Po izlasku iz aviona shvatila sam da će ovo biti vrlo vrućih 29 dana. Super, iz zime u ljeto. S obzirom da smo znali gdje idemo tako smo si i prilagodili odjeću, slojevito. To treba imati na umu. Dobro proučiti krajeve u koje idete.

Naše kolegice, Elsa iz Nizozemskog Crvenog križa i Jaana iz Finskog Crvenog križa ovdje su već tri tjedna. Pripremale su teren, razgovarale s ljudima iz lokalnog Crvenog križa. Jedan od fokusa naše priče je bolje povezati vatrogasce, civilnu zaštitu i Crveni križ. Bolja koordinacija i suradnja u izvođenju aktivnosti. Za ovaj projekt smo dobili određeni iznos koji možemo potrošiti. Konkretno, u našem slučaju mi ćemo novac potrošiti na kupnju spasilačke opreme. Nakon našeg odlaska to ostaje spasiocima iz Riohache.

Mi ćemo na tečaju imati dvoje ljudi iz vatrogasnog društva, dvoje iz civilne zaštite, troje iz Crvenog križa i 12 klinaca. U svakom slučaju, gdje god bili i što god radili ljudi su fenomenalni. Naravno da se morate pridržavati pravila i ako vam kažu da se u neke dijelove ne ide onda za to ima razloga. Sigurnost je uvijek na prvom mjestu.

Za vikend smo bili na karnevalu. Ljudi ovdje se znaju zabavljati. Latino ritam u cijeloj Riohachi, fenomenalno. Povorku smo čekali dva sata, ali isplatilo se. Dok povorka nije došla bila sam posipana brašnom, zalivena vodom i puna pjene. Ponese te taj ugođaj, bilo mi je svejedno i odlično smo se proveli i vidjeli nešto čega u Europi nema. Kad je karneval nitko ne radi tri dana.

Drugi dan, u nedjelju, smo bili sa spasiocima na plaži. Konačno smo dobili uvid i dojam o njihovom radu, upoznali spasioce. Pokazali su nam njihove tehnike prilagođene terenu. Plaža je dugačka 3 km, vjetar je jak, ima dosta valova i struja. Ja sam obavljala svoju spasilačku dužnost vrlo savjesno, provela sam dan na tornju s dalekozorom. Plažni red ne postoji, ljudi se kupaju obučeni, piju alkohol na plaži, ostavljaju smeće, psi i ine životinje bez problema mogu biti na plaži.

Nakon cjelodnevnog angažmana na plaži mogu samo zaključiti da imam opekline na vratu, nogama i rukama. Srećom, imam dovoljno lijekova. Kad smo već kod lijekova, obavezno se treba cijepiti protiv trbušnog tifusa i ostalih bolesti koje bi vas mogle ovdje zadesiti. Voda je problem, mi smo odsjeli u kući u kojoj nema tekuće vode dok se ne upali pumpa, a i tada se voda pumpa iz bunara. Sve se bazira na loncima i plastičnim posudicama kojima si vadimo vodu iz bačve. Čovjek se navikne. Nitko, zasad, nije imao nikakvih problema. Što se hrane tiče, nije tako jeftino kao što smo mislili. Cijene u dućanima su europske, a ni u restoranima nije bolji slučaj. Frapei su im fenomenalni, ali ja ih uzimam s mlijekom, ne s vodom. Hrana se bazira na mesu i riži. Riža je jako popularna, kao i pržene banane i hljebčići napravljeni od banane i još nekih sastojaka koje još nisam otkrila.

Sve u svemu, dojam koji smo stekli u sedam dana je jako dobar. U završnoj smo fazi s tečajem, morali smo stvari malo modificirati i to je ono što sam već prije rekla. Biti prilagodljiv je politika volontera u stranoj zemlji. Ono što je stvoreno mjesecima prije na papiru ne mora biti i nije uvijek isto na terenu.

Osobitu pažnju treba posvetiti kulturološkim razlikama. U Kolumbiji se ljudi potapšaju po ramenu i poljube, jednom, svaki put kad se vide. Rukuju se samo prvi puta, kod upoznavanja. Meni je to u početku bilo čudno, a sada mi je to normalno. Druga stvar koja je jako bitna je jezik. Treba znati jezik, ako ne tečno onda barem djelomično da se možete sporazumjeti s ljudima. Ovdje nitko ne govori engleski. Naša sreća je ta što imamo Elsu koja tečno govori španjolski.

Eto, mi nastavljamo s radom, a za sve one koji su volonteri i koji će to postati, nadam se da će ovaj tekst biti od koristi.

Hasta luego!